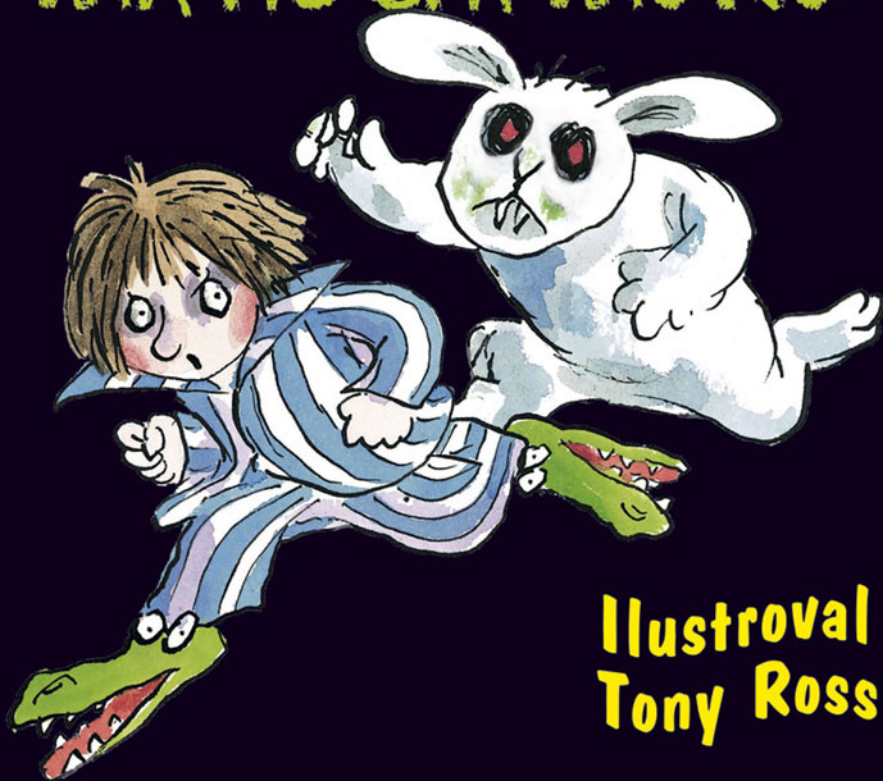

FRANCESCA SIMONOVÁ

DAREBÁK

DAVID

MÁ NOČNÍ MŮRU

Ilustroval
Tony Ross

DAŘEBÁK DAVID
MÁ NOČNÍ MŮRU

FRANCESCA SIMONOVÁ

DAREBÁK DAVID MÁ NOČNÍ MŮRU

Přeložila Gisela Kubrichtová

Ilustroval Tony Ross

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © Francesca Simon

Horrid Henry's Nightmare 2013

Horrid Henry's Krazy Ketchup 2014

Horrid Henry's Cannibal Curse 2015

Illustrations copyright © Tony Ross

Horrid Henry's Nightmare 2013

Horrid Henry's Krazy Ketchup 2014

Horrid Henry's Cannibal Curse 2015

All rights reserved.

Z anglických originálů

Horrid Henry's Nightmare

(First published by Orion, Great Britain, 2013);

Horrid Henry's Krazy Ketchup

(First published by Orion, Great Britain, 2014);

Horrid Henry's Cannibal Curse

(First published by Orion, Great Britain, 2015)

přeložila © 2017 Gisela Kubrichtová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-895-7 (pdf)

OBSAH

Darebák David má noční můru	7
Darebák David a King Kečup	79
Darebák David a kletba kanibalů	155

DAREBÁK
DAVID MÁ
NOČNÍ MŮRU

*Judith Elliottové, vizionářské redaktorce,
která si myslela, že by Darebák David
mohl zapůsobit*

OBSAH

1. Darebák David
 má noční můru 11
2. Darebák David
 a pomsta Démonické dozorkyně 27
3. Bublina machruje 45
4. Darebák David
 slaví Den matek 61

.....

DAREBÁK DAVID MÁ NOČNÍ MŮRU

„... a potom ten slizem obalený, masožravý zombík se zkrvavenými tesáky vtrhl do školy, běsnil a udělal chňap!“ zavřeštěl Rváč Ralf a skočil po Darebáku Davidovi.

David zavřískl.

„Haha, mám tě,“ šklebil se Ralf.

Darebáku Davidovi se rozbušilo srdce. Tak hrozně rád se bál! Co mohlo být lepšího, než mít Ralfa doma na noc a navzájem se s ním strašit? Sáh po tajné plechovce s lebkou a zkříženými hnáty, do které si v Pevnosti Červené ruky ukládali dobroty, a nabral si plnou hrst čokoládových žuzu bonbonů. Strašidelné historky a čokoláda. Jupííí!

„Dávej pozor, Ralfe,“ zvolal David.

„Budu ti vyprávět o zruďáckém příšerózním vetřelci, který se plíží –“

„Smradlavé ropuchy,“ pípl tichý hlásek před vchodem do Pevnosti Červené ruky.

Grrr.

„Schovej se,“ šeptl Darebák David.
Rváč Ralf si krknul.

„Davide, já vím, že tam jsi,“ zakňoural Vzorný Vítek.

„Ne, nejsem tady,“ oponoval David.

„A já jsem řekl heslo, tak mě musíš pustit dovnitř,“ rozčiloval se Vítek. „Je to i moje pevnost. Maminka to říkala.“

Darebák David hlasitě vzdychl. Proč jenom ze všech bratrů na světě musel zrovna on vyfasovat Vítku? Proč jenom u všech všudy, když se na světě přidělovali bráchové, jemu hodili na krk užalovaného smradlavého prďouse mrňouse?

„No dobrá, tak pojd,“ řekl David.

Vzorný Vítek prolezl větvemi.

„Proč je tu taková tma?“ divil se Vítek.

„Do toho ti nic není, škvrně,“ ucedil David. „Byl jsi vevnitř, teď vypadni ven.“

„Jo, vyplaz se ven, červe,“ sykl Ralf.

„Do Pevnosti Červené ruky je škvřnatům vstup zakázán,“ řekl David.

Vzorný Vítek ohrnul spodní ret.

„Řeknu mamince, že mě nechceš nechat v pevnosti. A že mi říkáš škvrně.“

„Jen si běž, ty škvrně mrně,“ popíchl ho David.

„MAMÍÍÍ!“ zavřískl Vítek. „David mi říká škvrně mrně.“

„Davide, nechovej se jako darebák a buď na bratříčka hodný,“ křikla maminka. „Nebo pošlu Ralfa domů.“

„Já jsem se nechoval jako darebák,“ hulákal David. Jó, být tak čarodějem a moct Vítku proměnit v prašivku!

„Dobře, Vítku, můžeš tady zůstat,“ zavrčel David. „Ale budeš litovat.“

„Ne, nebudu,“ nedal se Vítek.

„Vyprávíme si strašidelné historky,“ varoval ho Ralf.

Vítek se zamyslel. Je pravda, že se strašně nerad bál. A skoro všechno ho děsilo. Ale tak to možná bylo minulý týden. Možná že dnes, když je o týden starší, už se bát nebude.

„Já už se nebojím,“ prohlásil Vítek.

Darebák David pokrčil rameny. „No, až se v noci vzbudíš a začneš vřískat strachy, moje vina to tedy nebude,“ zajčel.

Vítek nadskočil. Měl by tu zůstat a ty děsivé příběhy poslouchat? Potom zvedl hlavu a narovnal se v ramenou. Přece není škvrně, ať si David říká, co chce. Je už velký kluk.

Darebák David vyprávěl svoji nejděsivější historku o vampířském vlkodlakovi, který jedl děti. Rváč Ralf vyprávěl svoji nejděsivější

historku o kvílivém hřbitovním hejkalovi, který srkal škvřnata. Potom David vyprávěl svou nejvíc strašidelnou příhodu všech dob: o zrůďáckém příšerózním vetřelci a zombie mumii, která –

„Já znám jednu strašidelnou historku,“ přerušil ho Vítek.

„My ji nechceme slyšet,“ usadil ho David.

„Je opravdu děsivá, to vám slibuju,“ naléhal Vítek. „Žil byl jeden králíček...“

„STRAŠIDELNÉ historky!“ zařval Rváč Ralf.

„Žil byl jeden opravdu veliký králík,“ opravil se Vítek. „A jednoho dne mu upadl ocásek.“

Vítek se odmlčel.

„To je celé?“ zeptal se David.

„Ano,“ přikývl Vítek.

„Bleghhh,“ krknul si Rváč Ralf.

„Takhle si představuješ strašidelnou historku?“ nechápal David. „Králíka bez ocasu?“

„Copak ty bys neměl strach, kdybys byl králík a upadl by ti ocásek?“ divil se Vítek.

„Neměl bys jít radši cvičit na cello?“ pobídl ho David.

Vítek zalapal po dechu.

Dával si velmi záležet na tom, aby cvičil opravdu každý den.

Vzorný Vítek odklusal pryč.

Uff. Konečně se toho červa zbavili.

„No, tak jak jsem ti vyprávěl, Ralfe,“ pokračoval

David, „byla jednou jedna zombí mumie a ta se potulovala...“

NE!!!

Darebák David leží v posteli ve svém temném pokoji a třese se. Přepadla ho strašná, děsivá noční můra. Zdálo se mu o duchovi králíka s velikými zubisky a bez ocasu, jak se na něj vrhl a mával gigantickou jehlou. Ufff. Srdce mu bušilo tak

divoce, jako by mu mělo každou chvíli vyskočit z těla ven.

Ale co dělat, co dělat?

David nemohl hrůzou v posteli vydržet. David se nemohl hrůzou ani hnout. Nebuď labuť, zavrčel Čert 1. Žádný duch králíka přece neexistuje. Jasně, ty troubo, zavrčel Čert 2. Jsi padavka. Upřímně řečeno, zklamal jsi mě.

Ale Darebák David byl moc vyděšený, než aby poslouchal rozum. Co když se ten zrudácký příšerózní vetřelec nebo ten duch králíka schovávají pod jeho postelí? Darebák David se chtěl nahnout z postele a kouknout se tam, ale nemohl. Protože – co jestli se ten kvílivý hřbitovní hejkal vplížil k němu do skříně a teď čeká, než ho POPADNE?

A nejhorší bylo, že Rvác Ralf ležel kousek vedle něj a šťastně chrupal ve svém spacáku. Jak to, že si tam jen tak leží, když ho každou chvíli může něco zhltnout?

„Ralfe,“ sykl David.

„Bud' zticha,“ zamumlal Ralf neurvale.

„Já se...“ Ale co mohl Darebák David říct? Kdyby Ralfovi řekl, že se – Darebák David sotva mohl na to slovo pomyslet – kdyby Ralfovi řekl, že

se bojí, už by to měl do smrti na talíři. Každý by mu říkal David, náčelník Gangu Červené ruky, strašpytel poseroutka.

Jejky!

Má zůstat v posteli a nechat se sežrat zrud'áckým příšerózním vetřelcem, nebo vstát z postele a nechat se spolknout kvílivým hřbitovním hejkalem?

Ten zrud'ák vetřelec by koneckonců nejdřív schramstl Ralfa, protože ten spal na podlaze. Ale kdyby David hodně rychle vyskočil, mohl by doběhnout ke dveřím a dolů po chodbě do maminy a tatínkovy ložnice dřív, než by ho ten hřbitovní hejkal stačil chytit.

Ale má nechat Ralfa napospas příšerám?

Ano! pomyslel si Darebák David, vyskočil z postele a šlápl Rváči Ralfovi na hlavu.

„Uggghhh,“ zaúpěl Ralf. „Dávej pozor, kam šlapeš, ty tlusťochu jeden...“

Ale Darebák David neposlouchal.

Rozčileně dusal ke dveřím, vyřítit se do temné chodby a zabouchl za sebou dveře. Teď zrovna byl hrozně vyděšený, a tak mu ani nevadilo, že už je moc velký na to, aby si vlezl k mamince a tatínkovi do postele.

Ufff. Darebák David se zastavil a zalapal po dechu.

Byl v bezpečí. Příšery budou mít co dělat, aby schroustaly Ralfa, takže po něm už nepůjdou.

Ale počkat. Co když se hřbitovní hejkal nějak protáhne pode dveřmi a lapne ho na chodbě? Nebo co když po schodech nahoru vyplachtí ten králík s injekcí? Darebák David strnul. Ach ne! Srdce mu divoce tlouklo.

Otevřel pusu a už už chtěl zavřísknout:
„MAMÍ!“

Ale pak ji zase zavřel.

Počkat. Počkat.

Vítek po všech těch děsivých historkách, co dneska vyslechl, určitě nespí. Koneckonců, Vítek je největší strašpytel na světě. Jestliže se bojí David, tak Vítek bude úplně v troskách.

Jenom se tam zastaví. Když uvidí vyděšeného Vítka, bude se cítit mnohem líp a bude si připadat mnohem statečnější.

Vsadím se, že Vítek tam leží a strachy se ani nemůže pohnout, myslel si Darebák David. Ha. Ha. Ha.

Darebák David vklouzl k Vítkovi do pokoje a zavřel za sebou dveře. Po špičkách se přikradl k Vítkově posteli...

Uh?

Vítek spal jako kotě a slastně se usmíval. Obličej měl osvětlený nočním světýlkem ve tvaru králička a světélkujícími hvězdičkami, přilepenými na stropě.

Darebák David protáhl obličej. Jak to, že Vítek taky nemá noční můru? Bylo to tak nespravedlivé! On, David, je přece ten statečný kluk, který se ničeho nebojí (kromě injekcí), a Vítek je červovitý

spod'árovitý nudlohlavec, který se bojí komiksu Ruty Šuty Rudy Ruprt, Santa Clause a nejspíš i Zoubkové víly.

No, však on už s tím něco udělá.

„Zrůďácký příšerózní vetřelec,“ zamumlal

David Vítkovi do ucha, „si jde pro tebe. Koulí velkýma vykulenýma očima a skřípe velikými příšeráckými zuby. Boj se, Vítku. Moc se boj. ÚÚÚÚHHH!“

Vzorný Vítek se ze spaní usmál.

„Ahoj, pane příšeráku,“ řekl.

„BUBUBU!“ strašil ho David.

„BUBUBU!“

„Dal byste si čaj?“ zamumlal Vítek.

„Ne,“ zavrčel Darebák David. „Já chci sníst
TEBE!“

„Tak dobře,“ souhlasil Vítek ospale.

Co je to s ním? Divil se Darebák David.

„**HUAHAHAHAHAHAHA,**“ kvílel Darebák
David. „**JÁ JSEM HŘBITOVNÍ HEJKAL
A JDU SI PRO TEBE.**“

„To je od tebe hezké,“ zamumlal Vítek.

„Ne, to není hezké,“ vrčel Darebák David. „Je to
děsivé. Je to strašidelné. Hůůůůůů! Ááárrrggghh!
BUBUBUBUBU!“

Najednou se otevřely dveře
do Vítkova pokoje.

„**AAARRRGGGHHH!**“
zavřískl Darebák David.

„**AAARRRGGGHHH!**“
zavřískl Vzorný Vítek.

„Co tady děláš, Davide?“
zeptala se maminka.

„Jsou tři hodiny ráno,“
řekl tatínek.

Darebák David neměl
ještě nikdy v životě tako-
vou radost, že někoho vidí.

„Myslel jsem si, že Vítek se bude bát, tak jsem se šel na něj podívat,“ řekl Darebák David.

Maminka zírала na Davida.

„A proč sis myslel, že se Vítek bude bát?“ divila se maminka. Podezíravě si Davida prohlížela.

„Prostě jsem si to myslel,“ pokrčil rameny David.

„Jdi do svého pokoje, Davide,“ řekla maminka.

Do jeho pokoje? Do jeho děsivého, strašidelného pokoje, kde číhají všechny příšery?

„Mami, mohla bys jít se mnou?“ řekl David. „Potřebuju, abys něco zkontrolovala.“

„Nemůže to počkat do rána?“ zívł tatínek.

„Ne,“ odpověděl Darebák David. „Myslím, že

pod mojí postelí je tarantule.
Mohla bys to, prosím tě,
zkontrolovat?“

Přece jen, kdyby tam
maminka místo tarantule
uviděla zrudlého příšerózního vetřelce, asi by
něco řekla.

Maminka vzdychla, vešla k němu do pokoje
a podívala se pod postel.

„Nic tam není,“ oznámila maminka.

„No, a ve skříni, určitě jsem
tam viděl... ehmmm...

vběhnout myš,“ řekl

David. „To ona mě
vzbudila. Mohla by
ses tam kouknout?“

Maminka se podí-
vala do skříně.

„Tak, a je to,
Davide,“ odsekla
maminka. „Teď
běž spát.“

Darebák David vlezl zpátky do postele a šťastně
vzdychl. Jeho postel vypadala stejně přátelsky
a povědomě jako obvykle.

Proč se u všech všudy bál?

„Psst, Ralfe, jsi vzhůru?“ sykl David.

„Jo,“ odpověděl Rváč Ralf a posadil se.

„Chceš slyšet strašidelnou historku?“ zeptal se David. „Znám jednu skvělou o plesnivé příšeře a prokleté opičí pacce...“

„Jasně!“ zaradoval se Rváč Ralf.

2.

DAREBÁK DAVID A POMSTA DÉMONICKÉ DOZORKYNĚ

Darebák David zmuchlal papír a zamířil. Před ním v lavici se lákavě tyčila hlava Náladové Nely. Kiš, kiš. Ta ale bude v šoku, až jí ve vlasech přistane kulička sežvýkaného papíru –

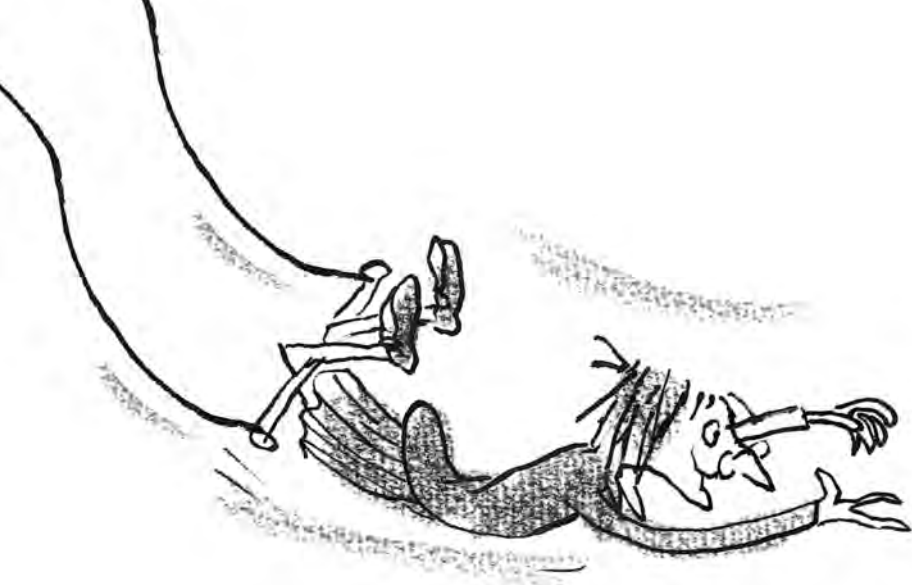
FLUS!

Oslintaná kulička zmačkaného papíru se Davidovi připlácla zezadu na krk. Vztekle se otočil.

Kdo se opovazuje po něm flusat během shromáždění? Rváč Ralf se pochichtával. Jenže se pochichtával i Martin Mátoha a Bystrý Ben. No, jen ať si počkají. Jen ať si počkají. Až se mu dostanou do rukou –

„Utište se. Utište se, prosím vás,“ vyštěkla paní ředitelka Podivná. „Davide! Otoč se a dívej se dopředu. Mám pro vás důležité oznámení.“

Darebák David se zamračil. Co může být asi tak

důležitějšího než zjistit, kdo po něm flusnul? Že budou děti o polední pauze nacvičovat lidové tanečky? Že Vzorného Vítka znovu zapsali do Zlaté knihy zásluh? Že se slečna Sekera Válečná dala k cirkusu? No, tohle ozná-

mení by stálo za to, aby ho poslouchal.

Všechno ostatní – velká hustá nuda. Paní ředitelka Podivná drmolila dál. „Jak všichni víte, téhle škole záleží na zdravém stravování.“

Ach ne, jen ne další přednášku, pomyslel si Darebák David. Jestli znovu uslyší ta hrozná slova jako *zelenina*, *ovoce* a *celozrnný chléb*, začne vrískat.

„Nícméně –“ upřela zlostný pohled na Hltouna Honzu, Darebáka Davida a Rváče Ralfa – „někteří z vás zřejmě význam slova *zdravý* neznají. Někteří z vás si stále nosí do školy balíčky s obědem plné

nezdravých, přeslazených tyčinek.
Tabulka čokolády není zdravé jídlo.“

Ňam, pomyslel si Darebák David.
Tři z jeho oblíbených slov. Cukr. Tyčinky. Čokoláda. Když byl tatínek otočený zády, propašoval do své krabičky na oběd s obrázkem Mutanta Maxe sáček Krysích Křupek. A sendvič s vajíčkem a řeřichou vyměnil s Buclatým Bertíkem za pár Čoko Chřup Čipsů. Hmmm, už se těší na přestávku na oběd. Byl si jistý, že se mu podaří sebrat Kubíkovi sáček Extra Super Ježků, když bude zrovna zase kvůli něčemu kňourat. A svoje rozinky si vymění s Hltounem Honzou za jeho čokoládové žužu karamelky. Čekala ho bezva hostina!

„Dobrá práce, Davide,“ krknul jeho žaludek. „Však ty dobře víš, jak se o mě postarat.“

„Rozhodli jsme se jmenovat dozor nad přinesenými obědy. Bude každý den kontrolovat vaše krabičky a zabavovat nezdravé občerstvení,“ oznamovala paní ředitelka Podivná.

„Ode dneška budeme školou bez sladkostí.“
Cože?

Darebák David se napřimil. Tohle neznělo dobře. Vlastně to znělo přímo STRRRRAŠNĚ.

„S potěšením opět vítám v naší škole naši dávnou přítelkyni, která nám tu velice chyběla. Děti, pozdravte, prosím, naši novou strážkyni zdravého jídla – Maruš!“

Obrovitá žena se zvedla a kolébala se k paní ředitelce Podivné. Darebáku Davidovi ztuhla v žilách krev. Snad to není – to přece nemůže být –

Maruš. Mastná Maruš. Mastná Maruš, Démonická dozorkyně v jídelně!

Ta zrůda v zástěře, ten bazilišek v bačkorách, ta kradmá kradařka karamelk, ta hamižná hubatá hrubiánka. Když David viděl Maruš naposledy, s kvílením uháněla ze školy, protože jí okořenil sušenky pikantním čili. A teď byla zpátky... větší a podlejší a démoničtější než předtím.

Mastná Maruš, strážkyně zdravého jídla?
Schramstne všechny dobroty a mrkvičky,

celerové tyčinky a celozrnný chléb vám nechá. Nikdo nedokázal vyčmuchat sladkosti rychleji než Mastná Maruš.

„Budu kontrolovat všechny krabičky s jídlem *velice* důkladně,“ řekla Mastná Maruš. „*Velice*, převelice důkladně. *Mně* žádné propašované sladkosti neujdou.“

„Máte nějaké otázky?“ zeptala se paní ředitelka Podivná.

Hltoun Honza se přihlásil.

„Co se stane se všemi těmi sladkostmi?“ chtěl vědět.

„Všechny zabavené cukrovinky půjdou na dobročinné účely,“ odpověděla paní ředitelka Podivná.

„Přesně tak,“ přikývla Maruš. „Všech zabavených sladkostí se bezpečně zbavíme.“ A usmála se umaštěnou pusou, ve které se zablýskly zkažené zuby.

Jo, skončí v její hubě, pomyslel si Darebák David truchlivě. To je tedy práce. Jako kdybyste nechali lišku hlídat králíkárnou.

„Maruš s vámi také bude o zdravém jídle mluvit,“ řekla paní ředitelka Podivná.

„Sladkosti jsou pro vás špatné,“ zabručela Maruš. „Já se jich ani nedotknu. Jezte zeleninu.“

Lže, jako když tiskne, pomyslel si Darebák David. Vsadím se, že v životě nevzala zeleninu do pusy.

Ale co dělat? Co dělat? Nesnášel školní obědy s Pokecanou Polly, která mu při nandávání jídla vždycky pocáká celý tác. Chtěl si dál nosit balíček s obědem. A se všemi dobrotami. Ale jak? Jak? Bude muset na něco přijít...

Chňap. Chrousty chroust.

Chňap. Hryzy hryz.

Chňap. Hlty hlt.

Ozvalo se dunění a burácení blížícího se dinosaura. Sklenice se roztrásky. Tácy se rozechvěly.

Příbory zarachtaly. Mastná Maruš se hnala na hlídku.

„Dej mi tu krabičku,“ zahřímala.

Hltoun Honza pevně chytil svou krabičku s obědem, ale nad Mastnou Maruš nevyhrál.

Chňap! Třesk!

Honzova krabička se s třesknutím otevřela. Mastná Maruš si nacpala všechny sladkosti a bublinková pitíčka do svých obrovitých kapes.

„Další!“ zahulákala.

Nor Norris se pokusil schovat dobroty do kapes, ale pronikavý zrak Mastné Maruš je odhalil.

„Dej to sem,“ vyštěkla a nastavila kapsu své zástěry.

„Ne,“ odmítl Nor Norris.

„DEJ MI SVOJE SLADKOSTI!“ zařvala Maruš.

Nor Norris ji poslechl.

„Tohle by se v Norsku nestalo,“ plakal.

Další obětí inspekce se stal Darebák David.

Maruš se tyčila nad ním.

„Otevři svou krabičku,“ nařídila mu.

David odklopil víko.

Moje sladkosti nikdy nenajde, pomyslel si Darebák David.

Nacpal si čokoládové žuzu tyčinky do rukávů a nechal tam jenom mrkvové tyčky, které hned s někým vymění, jen co vyvážne.

Ha, ha, ta je nikdy v životě – Dřív než stačil vůbec myšlenku dokončit, Maruš ho popadla za rukávy a vyklepala z nich všechny sladkosti do svých naditých kapes.

Byla hotový policejní pes.

Další na řadě byla Boubelatá Bledule. Zářivě se na Mastnou Maruš usmála. Mastná Maruš jí zářivý úsměv oplatila.

„Jen do toho, zlato,“ povzbudila ji Mastná Maruš.
Cože?

„Jak to, že tě nekontrolovala?“ divil se David.

Boubelatá Bledule pohodila nečesanými vlasy
a nafoukla maršmelounové tváře.

„Protože je to moje máma,“ odfrkla Boubelatá
Bledule. „Já můžu mít k obědu všechno, co chci.“

Bledule s cvaknutím otevřela svoji krabičku
a pochlubila se hromadou cukrovinek. Pak hrábla
dovnitř, nabrala si hrst bonbonů a vmžiku je
zhltna.

„Heč, heč, heč!“ posmívala se Boubelatá Bledule.
Darebáku Davidovi se sbíhaly sliny.

Bylo to tak nespravedlivé!

*

„Mami,“ řekl David večer doma, „Démonická do-
zorkyně se vrátila a krade nám sladkosti.“

„Výborně,“ řekla maminka. „Teď už
nesmíte žádné sladkosti do školy
nosit.“

„Jenže ona má být strážkyně
zdravého stravování, a přitom
ty sladkosti sama jí.“

„To rád slyším,“ ozval se
tatínek.

„Není to fér,“ kvílel David.

Proč jenom má takové
hrozné, příšerné rodiče?
Jak by mohl na tomhle
světě žít bez sladkostí ve
škole? Umřel by. Zcvrkł
by se, až by byl tenký
jako nitka a odfoukl by
ho vítr. Už nikdy by
se nemohl nic naučit,
protože jediné, na co
by myslel, by byly slad-
kosti. Už nadosmrti je
odsouzený ke krabičce
s celerovými tyčkami,
mrkví a sendviči z tma-
vého chleba s kůrkou.

